

[Justitsministeren]

ger, der er kommet bl.a. fra dommernes side, at det centrale jo er, at vi i Justitsministeriet har valgt at udarbejde ét samlet lovforslag om kreditaftaler i stedet for, sådan som man har lagt op til og foreslået det fra dommernes side, at lave tre love, som så skulle handle om forbrugeres kreditkøb, om andre forbrugerkreditaftaler og andre kreditkøb end forbrugerkøb.

Jeg mener – og det er også det, jeg har givet udtryk for over for Folketingets Retsudvalg – at én samlet lov, som er rimelig overskuelig, kompliceret, men alligevel rimelig overskuelig, en lov, som indeholder et register og mange uddybende forklaringer, i højere grad er udtryk for en forenkling af lovgivningsarbejdet frem for at udforme tre forskellige love om stort set samme emnekreds. Det ville også kunne medføre, at lovene kom til at indeholde delvis overlappende og delvis forskellige bestemmelser. Det ville også kunne give anledning til tvivlsspørgsmål i en række sammenhænge, f.eks. hvilken af de tre love man skulle anvende i en konkret situation, og hvordan de enkelte lovbestemmelser skulle fortolkes, når udtryksmåden var forskellig fra den ene lov til den anden og til den tredje.

Spørgsmålet om selve valget af lovgivningsmodel har på helt tilsvarende måde været drøftet dels i betænkningen om forbrugerkøb og dels – og ikke mindst – i betænkningen om kreditkøb, som blev afgivet af et udvalg under Justitsministeriet med landsdommer i Vestre Landsret, Ole Unmack Larsen, som formand. I begge betænkningerne har man overvejet spørgsmålet om, hvorvidt der burde udarbejdes én samlet lov eller flere love, der omhandlede hver sit emne, og hver gang er man nået frem til, at det ville være mest hensigtsmæssigt at samle reglerne i én lov.

Det synspunkt blev også lagt til grund af den socialdemokratiske regering i 1982, da man gennemførte kreditkøbsloven. Derfor må jeg sige, at jeg synes, fru Lissa Mathiasens indlæg desværre er noget skuffende, især fordi vi jo også taler om et forslag, som klart – det er også tilkendegivet tidligere fra Socialdemokratiets side – varetager nogle væsentlige forbruger-mæssige interesser.

Så var både fru Ebba Strange og hr. Arne Melchior inde på spørgsmålet om høringsproceduren, altså hvordan der har været hørt i denne sag. Man spørger: Har der været givet tilstrækkelige muligheder? Og hertil er at sige, at

lovforslaget jo sigter på at gennemføre et EF-direktiv om forbrugerkredit fra 1986. Kommissionens oprindelige forslag til direktiv har i to omgange været til høring hos en række myndigheder og organisationer, dels i 1982 og dels i 1985. Et ændringsforslag til direktivet, som kom fra Kommissionen i 1988, har også i sommeren 1988 været til høring. Og endelig blev lovforslaget samtidig med fremsættelsen i 1989 sendt til høring hos de samme myndigheder og organisationer. Det vil sige, at de, der har været inde i forbindelse med høringer her, har kunnet følge sagen, har kunnet have indgående kendskab til det grundlag, det EF-direktivmæssige grundlag, som har ligget i forbindelse med udarbejdelsen af forslaget.

Så vil jeg også understrege, at de hørings svar, vi har fået i Justitsministeriet, ud over selvfølgelig løbende at være blevet sendt til Folketingets Retsudvalg og ud over, at der er blevet udarbejdet en høringsoversigt, også har haft en væsentlig betydning ved udformningen af de ændringsforslag, der er fremkommet.

Jeg mener, at ændringsforslagene til lovforslaget i vid udstrækning tager hensyn til en række af de tilkendegivelser, der er kommet i forbindelse med høringsrunden, så alt i alt vil jeg sige, at selve høringsproceduren ikke kan betegnes som unormal, og at der er taget vidtgående hensyn til de forskellige henvendelser og indvendinger, som er fremkommet i forhold til forslaget.

Fru Ebba Strange rejste spørgsmålet om, hvorfor det haster så meget, hvorfor man ikke kunne vente, og angav i den forbindelse en tidsramme. Der er jeg nødt til at komme med en korrektion, som også er nødvendig, fordi fru Ebba Stranges opregning jo indgår i det betækningsbidrag, der er fremkommet fra Socialdemokratiet og fra SF.

Man siger i mindretalsudtalelsen, at – og det var det, fru Ebba Strange også sagde her – tidsrammen for gennemførelsen af det til grund liggende EF-direktiv fra 1986 er udstrakt helt til 1. januar 1995. Det er ikke korrekt. Forholdet er det, at EF-direktivet fra 1986, som vedrører kredit i forbindelse med tjenesteydelser, faktisk skulle have været gennemført allerede den 1. januar i år. Man kan altså sige, at i stedet for, at der på dette punkt er meget god tid, så er vi i virkeligheden et halvt år bagud med hensyn til gennemførelsen af det oprindelige direktiv. For